

Keltoviny

internetový časopis

36. číslo

27. února 2019

www.keltoviny.cz - www.facebook.com/keltoviny
www.kejkfirinacestach.cz

A máme tu rok 2019. Už dokonce druhý měsíc. Mezi největší přípravou na nadcházející sezónu jsem dával dohromady tento časopis a občas jsem nevěděl, zda mám vyřizovat emaily k našim projektům Miniškolička práskání bičem a Práskání bičem napříč časem, nebo upravovat a vkládat články do časopisu. Vše se naštěstí podařilo, články byly zpracovány, opraveny, i letošní sezóna bude velmi nabitá akcemi po celé republice – my jsme moc rádi, že je o nás takový zájem, a že můžeme rozdávat radost dál. Kalendář potvrzených akcí naleznete v pozvánkách na konci časopisu nebo na našich internetových stránkách.

Co si tedy v tomto čísle přečtete? To naleznete v obsahu ☺ ...

Šéfredaktor Martin Štulla

Co si přečtete v 36. čísle časopise:

2	SLOVO ŠÉFREDAKTORA, obsah	16	PROKLETÍ POCESTNÉHO
2	BRUCHY & KANADY		<i>3. část</i>
3	UDÁLOSTI Z HISTORIE	18	ČTENÍ PRO VŠECHNY
	<i>Návrat prvního prezidenta</i>		<i>Pověst o Karlovu mostu</i>
5	MEZI NÁMI ZVÍŘATY	19	DOMÁCÍ TVOŘENÍ
	<i>Kočky – královny noci</i>		<i>Čísla pro malé počítače; Hravý rámeček</i>
6	BÁSNIČKY PRO VŠECHNY LIDIČKY	24	BÁSNIČKY PRO VŠECHNY LIDIČKY
	<i>Můj malý svět</i>		<i>Sněhuláček</i>
	<i>Čas</i>	20	BRUCHY & KANADY
	<i>Šero</i>	21	POVÍDKOBRANÍ
	<i>Světlušky</i>		<i>Ztracená</i>
	<i>O (Abeceda)</i>	22	CO, KDY, KDE, JAK...
7	SPEKTRUM	24	KOMIKS DARWIN
	<i>PÍSEŇ Amazing Grace</i>		<i>Biologická (r)evoluce</i>
8	JAK MALÁ CAESAROVA DCERA...	28	TIRÁŽ
	<i>2. část</i>		<i>aneb kdo nám píše...</i>
10	KOMIKSY A KRESLENÉ SERIÁLY		
	<i>Přístav volá aneb ...</i>		
11	ZE ŽIVOTA...		
	<i>Hany</i>		
12	KRAJOVÁ JÍDLA		
	<i>Dnes z ... Ústeckého kraje</i>		
13	LOGA AUTOMOBILEK		
	<i>3. část</i>		
13	BRUCHY & KANADY		
14	CESTA NAPŘÍČ MUZIKÁLY		
	<i>České filmové hudební pohádky 2.</i>		

BRUCHY & KANADY B & K

#4 Dobojobáno

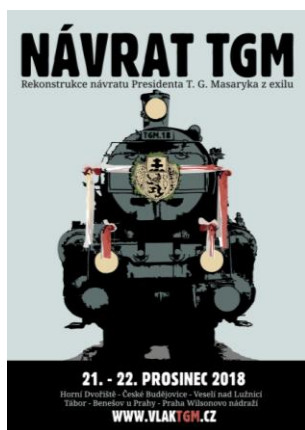

Návrat prvního prezidenta do Československa v roce 1918

Článek připravila redakce
Informace čerpány z internetových stránek
vlaktgm.cz a cd.cz

České dráhy ve spolupráci s Československou obcí legionářskou a Národním technickým muzeem připravily jedinečnou rekonstrukci příjezdu prvního československého prezidenta Tomáše Garrigua Masaryka z exilu zpět do vlasti. Při neopakovatelné akci byly z rakousko-českých hranic do Prahy vypraveny dva speciální vlaky, přičemž jeden byl historický a na jeho palubě jel Tomáš Garrigue Masaryk v podání herce Otakara Brouska a jeho kostýmovaný doprovod. Druhá souprava sloužila veřejnosti.

Stylová rekonstrukce příjezdu prvního československého prezidenta proběhla 21. a 22. prosince 2018 a stejně jako před sto lety byli z jižních Čech do metropole vypraveny dva speciální vlaky. Ten první, s názvem T. G. M., patřil výhradně Masarykovi, kterého ztvárnil známý herec Otakar Brousek. Na palubě s ním jel doprovod v dobových kostýmech a početná skupina legionářů. Druhá souprava byla vyhrazena veřejnosti a nesla název „100 let spolu“. Do čela expresu T. G. M. se postavila rakouská parní lokomotiva 310.23 přezdívaná „Hrboun“. Lokomotiva zapůjčená ze železničního muzea ve Strasshofu nebyla konkrétní stroj, který vedl dobový vlak před sto lety, ale jde o odpovídající typ lokomotivy.

Za lokomotivou byl řazen vůz řady Ca přezdívaný „Pancéřák“ a dále Masarykův salonní vůz řady Aza 080, salonní vůz Františka Ferdinanda d'Este řady Aza 086, další dva „Pancéřáky“ a doprovodný vůz lokomotivy. Doprovodný expres „100 let spolu“ tvořili novější vozy soupravy Retro Ostravan řad Aa, ABa, WR, Ba a BDa a vlak vezla vícesystémová lokomotiva řady 380 s unikátním polepem k výročí 100 let republiky. Tato souprava vyjela s pozvanými hosty v pátek 21. prosince v ranních hodinách naproti vlaku T. G. M. a odpoledne i celý druhý den již hrála doprovodnou roli s možností svezení pro širokou veřejnost.

fotostrana: Československá obec legionářská, ČD nostalgie, denik.cz, junák, Budějcká drbna

Zvířata mezi námi

Kočky - královny noci

Článek připravila Lucka Malingerová
Vlastní autorská tvorba redaktorky

“Máš radši kočky, nebo psy?” Nevím, kde se tahle otázka vůbec vzala a proč je vlastně tak oblíbená, ale skutečně není problém ji během dne běžně zaslechnout. Tato dvě zvířata se od sebe liší opravdu v mnohém. Zatímco hafany dneska necháme stranou (pardon, pejskaři), prostor dostanou čičiny!

Kočky napříč časem

Co se týče chovu koček, začala bych starověkým Egyptem. Vyvolená zvířata tam totiž byla považována za vyobrazení, ba dokonce vtělení bohů. Kočky nebyly výjimkou. Představovaly bohyni Bastet, jež měla v “klidovém režimu” podobu právě kočky a byla ochránkyní lidstva. Jakmile ji ale někdo rozčlil, proměnila se v pomstychtivou potvoru Sachmet, často vyobrazovanou jako lvici. Díky tomuto výsadnímu postavení měly nejenom báječný život, ale i právo na mumifikaci, což byla největší pocta, jaké se vám mohlo jako Egyptanovi dostat. Dál už to ale kočky tak jednoduché neměly. Právě naopak.

Pominula doba starověku a přišel středověk, pro tato zvířata velice těžké časy. Byla považována za nástroj, v horším případě reinkarnaci čarodějníc a byla upalována na hranicích úplně stejně jako jejich majitelé, ve větší míře majitelky. Pronásledované byly ale i později. Lidé z nich zkrátka měli strach.

Kdy přesně se lidský vztah ke kočkám změnil, nelze přesně určit. Důležité je, že dnes je již nikdo neupaluje a co se mumifikace týče, zkuste raději zvířecí krematorium.

Kočka jako osobnost

Abychom nekončili tak depresivně, pojďme si říct něco o povaze těchto chlupáčů. To se hodí, když s námi mají žít, no ne?

Asi nepřesnější je taková ta ohraná věta “kočky jsou prostě své”. Je to tak. My, lidé, jsme také sví. Tedy většinou... Ale to už by byla jiná pohádka. Každopádně tyhle noční šelmičky rozhodně nebudou dělat to, co se jim zrovna nechce, nebo nehodí do denního plánu. Nemusíte svou kočku vždy pochopit, ale měli byste ji vždy respektovat. Pamatujte na to, že velice špatně snáší jakékoli změny. Jsou to trochu konzervy. A taky citlivky. Věděli jste, že třeba mohou trpět alergií? No jo, dokonce i na určité složky potravy. Tak pozor na to, vyzkoušené krmivo raději neměnit!

Kočičáci nikdy nebudou trdlovat, když přijдете domu, skákat vám div ne na hlavu a zběsile vás olizovat jako psi, nicméně věřte, že vás hluboce milují. Jen to prostě tak nedávají najevo. Jen když ony samy chtějí. Možná v nich přece jen něco magického, či božského bude. Není šprochu, aby na něm nebylo pravdy trochu...

Foto: český venkov

S námi se nudit nebudete.

Sledujte naše internetové stránky

www.keltoviny.cz nebo www.facebook.com/keltoviny

Básničky

pro všechny lidičky

Článek připravila Kristýna Strnadová
Vlastní autorská tvorba redaktorky

Můj malý svět

Vnímat vůni tvojí kůže
Cítit doteky tvých rtů
jen to jediné se dnes může
objetí jako předehtu

Stačilo jedno pohlázení
Stačila jedna věta
A navždy dotkl ses
mého malého světa

Čas

Ticho v prázdném bytě
a na skříni hodiny
S ručičkou co hlásí
Pohyb každé vteřiny

Po bytě line se
pouze hodin hlas
minulost se rozplývá
Co je vlastně čas?

Šero

Něco mezi nocí a dnem
v tom zvláštním šeru uvězněn
kdy vidíš přece ještě trochu svět
bloudíš v labyrintu všech těch vět

to není tma - ale už zbývá málo
zmizel pocit, kdy slunce hrálo
teď probouzí se s nocí hřích
svoboda ti leží na dlaních

Světlušky

Západy slunce nad večerní krajinou
Noci dlouhé, ztratí se sny
sálající léto z tvých očí
Utíkají vteřiny, hodiny, dny

Při nočních procházkách temným lesem
Najednou nemám ponětí kde jsem
A jediné co stále vnímám
Jsou světlušky s kterými splývám

O (Abeceda)

Obruč, kterou ztratila tanečnice
Vypuštěný rybník za svitu půlměsíce
Nebo spíše při úplňku, kdo ví
Vánoční koule co stromek zdobí

Kolo od auta, které by jinak nejelo
Slunce co na nebi v létě svítilo
Kolotoč dětských snů a přání
Snubní prstýnek při oltáři

Svatozář nad hlavou anděla
Koláč, co babička upekla
Míč s kterým si děti hrají
A konečně tvar, který všichni znají

píseň Amazing Grace

Článek připravila Pavla Štullová

Informace čerpány z internetových stránek wikipedia.org

Jsou písně, jako například Modlitba pro Martu (*Marta Kubišová*), Jednoho dne se vrátíš (*Věra Špinarová*) či Můj čas (*Zagorová, Hložek, Kotvald*), tak i píseň, o které budu psát.

Do češtiny je přetextovaná a přezpívána několikrát. Asi nejznámější verzí je Už z hor zní zvon od Karla Gotta z roku 1973, ale dále jste ji mohli slyšet jako Vánoční chór od Heleny Vondráčkové (1995) či Lucie Bílé (2010), v roce 1995 je nazpívali bratři Nedvědové jako Jennifer Lady. Poslední nazpívanou verzí této písně, přesněji Už z hor zní zvon, představili ke konci loňského roku 4 TENOŘI (Marián Vojtko, Pavel Vítek, Jan Kříž a Michal Bragagnolo). Pojďme se ale podívat na její historii, neboť v letošním roce to je již 240 let od jejího vzniku a prvního uvedení...

Amazing Grace (česky též „Úžasná milost“) je křesťanská píseň, jejíž slova napsal anglikánský kněz a bývalý kapitán otrokářské lodi John Newton a publikoval ji v roce 1779. Původní název písně byl „*Faith's Review and Expectation*“. Melodie, podle které se píseň nejčastěji zpívá, se jmenuje *New Britain*, což je árie neznámého autora původem pravděpodobně z Irska.

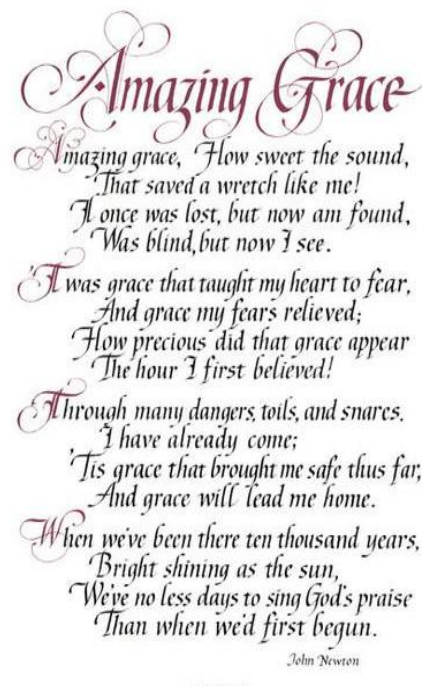
Historie

Newton napsal slova z vlastní zkušenosti. Vyrůstal bez jakéhokoli náboženského přesvědčení, ale jeho životní cesta byla tvořena různými zvraty a náhodami, které často dal do pohybu svou vlastní zpučnou neposlušností. Byl přinucen vstoupit do Královského námořnictva a nakonec se podílel na obchodu s otroky. V březnu 1748 ho v noci na lodi "Greyhound" zastihla silná bouře a málem loď potopila. Báł se tak moc, až volal k Bohu o milost. Tento okamžik znamenal začátek jeho duchovního obrácení.

V roce 1756, kdy bydlel a pracoval v Liverpoolu, se začal sám učit latinu, řečtinu a teologii. On a jeho žena Polly, kterou si vzal v roce 1750, se ponořili do církevního společenství a Newtonova vášeň byla tak působivá, až mu přátelé navrhli, aby se stal anglikánským knězem. Byl však odmítnut biskupem z Yorku, kvůli tomu, že nemá vysokoškolské vzdělání, ačkoli pravděpodobnějším důvodem bylo jeho tíhnutí k evangelizaci a jeho styky s metodisty. Newton pokračoval ve svém zanícení a poté, co byl povzbuzen svým přítelem, napsal o svých zkušenostech z obchodu s otroky a o svém obrácení. Hrabě z Dartmouthu, ohromen jeho příběhem, sponzoroval Newtona k vysvěcení.

V roce 1764 byl vysvěcen na anglikánského kněze a stal se vikářem v Olney v hrabství Buckinghamshire v Anglii, kde začal psát písně s básníkem Williamem Cowperem. Amazing Grace byla původně napsána pro ilustraci kázání na Nový rok 1773. Není známo, zda existuje nějaká původní hudba, doprovázející tyto verše. V roce 1779 vyšla anonymně sbírka básní Newtona a Cowpera pod titulem *Olney Hymns (Hymny z Olney)*, mezi 280 Newtonovými texty vyšla i báseň *Faith's Review and Expectation* později známá jen jako *Amazing Grace*.

V USA byla Amazing Grace populární během tzv. druhého velkého probuzení na začátku 19. století. V té době byla spojena s více než 20 melodiemi, ale v roce 1835 byla spojena s melodií "New Britain", ve které se nejčastěji zpívá a hraje dodnes.

— JOHN NEWTON —

Užití v populární kultuře

Píseň Amazing Grace se stala v americké kultuře ikonou a byla často užívána pro různé světské účely a marketingové kampaně. Píseň se dokonce stala součástí zpěvů hnutí Hare Krišna a byla upravena pro obřady kultu Wicca. Zazněla také v několika filmech včetně filmů *Alicin restaurant*, *První dáma country music* a *Silkwoodová* a je na ni také odkazováno ve filmu *Nezlomná vůle* z roku 2006, který zdůrazňuje Newtonův vliv na předního britského odpůrce trestu smrti, Williama Wilberforce. Od roku 1954, kdy se melodie "New Britain" stala bestsellerem, je pro mnoho lidí píseň spojena s pohřby a pietními akty.

Zajímavosti

Amazing Grace je hrána na vzpomínkových akcích k teroristickým útokům na USA z 11. září 2001. Během pietní akce k 10. výročí Útoků ji na Ground Zero zahrála Emi Ferguson.

Počítačová vědkyně a důstojnice námořnictva Spojených států Grace Hopperová je někdy nazývána jako "úžasná Grace" (*Amazing Grace*).

Jak malá Caesarova dcerka hrála v taverně kostky

2. část

*Článek připravila Lucie Lamačová
Vlastní autorská tvorba redaktorky*

„TAK DOST!“ zařval.

„Jde se hrát! Voškubu vás jako husy!“

Jednou rukou popadl Quinta, druhou rukou Marka a Julie ta se nedala pobízet, šla za nimi ke stolu a sedla si na jednu z židlí. Glabrio si sedl naproti dětem a vsadil tři assy.

„Jejdanánky, tolik?!“ vyděsila se Julie,

„Vždyť to nás připraví o všechny peníze!“

A vsadila jeden ass. „Quinte, házej!“

Quintus vytáhl svůj kalíšek s kostkami, zaštěrchal s ním a vyklopil kostky na stůl.

„Jedna-dva-tři-tři-čtyř-šest-šest!“ počítal Marcus.

„Čtyři body! To je dobrý Quinte!“ radovala se Julie.

Glabrio zatřepal svým kelímkem „Z vůle říčního boha...“ a hodil.

Jedna-dva-tři-tři-čtyři-pět.

„Pět bodů! Hehé, dej sem tři assy maličká...!“ zakřenil se Glabrio.

A už tři assy putovaly k němu.

„Co teď? Víc nemám...“ posmutněla Julie.

Naštěstí, Marcus měl ještě u sebe další tři assy.

„Vsázíme jeden ass!“ řekl tedy Marcus a chopil se kostek.

Glabrio vsadil tentokrát čtyři assy.

„Hé, ať je zruinujem...“.

„No jasně“ šklebili se přihlížející.

Marcus hodil. Jenom tři body!

„No to jsme tomu dali...“

Glabrio si ještě něco pošeptal do svého kelímku a hodil- pět bodů!

„A je to v pytli...“ dloubal do Julie Quintus.

Glabrio shrábl jejich poslední peníze. Quintus, ten neměl u sebe ani quadrans.

„Helé, vy, a ještě mi dlužíte ass!“ připomněl jim Glabrio.

Co teď? Julie dostala nápad:

„Já... já... já mám doma takovou prima voskovou tabulku..i s rydlem...“

A hned pro ni běžela. „Ještě že jsem si ji nechala na houpačce“ říkala si, když přelézala zídku a opatrně seskočila do zahrady. Popadla tabulku a rychle pryč!

„Doufám, že už mě Niobé nehledá...“, pomyslela si a běžela to taverny.

Když dorazila, oba kluci se tvářili jako zpráskaní psi. Mezitím co byla pryč, stihl Quintus prohrát svoje kostky a Marcus svou pýchu, krásné skleněné kuličky až z Kampánie! Julie okamžitě vsadila tabulku.

„Marku, házej, třeba budeš mít štěstí...“

A Marcus hodil. Dva-tři-čtyři-pět-pět-šest.

„Máme pět bodů, jsi kabrňák!“ poplácal Marka po zádech Quintus.

Glabrio zatřásl kelímkem, vrhl- a taky pět bodů! Teď to bylo napínavé. Házeli znovu.

Tentokrát se Quintovi nevedlo, zato Glabrio měl zase pět bodů!

„U Jupitera!“ zaklel Quintus, když Glabrio shraboval voskovou tabulku.

Taverna se opět otřásala smíchy, protože oba kluci, aby splatili svůj dluh, museli Glabrionovi darovat své sandály!

Teď svoje sandály musela vsadit i Julie, protože nic jiného už neměli.

„Táta mě zabije...“ špitla úzkostlivě ke Quintovi a bylo vidět, že má slzy na krajíčku. Teď házel první Glabrio.

„Jeden-dva-dva-dva-tři-tři.

„U Merkura!“ zaklel Glabrio nad nepodařeným hodem.

„Marku, je to na tobě... má jen tři body...“ povzbuzoval Quintus. Marcus tedy zatřepal kelímkem, a hodil.

„Čtyř-čtyři-čtyři-čtyři-čtyři!“

Glabrio, a s ním i všichni ostatní se mohli potřhat smíchy:

„Vrh psa...! Cheche ché... oni mají vrh psa!“ a začali skandovat:

„Tuniky dolů! Tuniky dolů!“

„To se vám vymstí... vy... vy...“ prskal Quintus, když přes sebe přetahoval svou tuniku.

Tři malí nešťastní hráči zůstali všichni pouze ve spodkách!

„Cco... co... budeme dělat...?“ Polykal slzy Marcus

„To..to..jsou ty tvoje nápady...“

„A to tedy ne!“ rozvzteklila se malá Julie, otřela si slzy, sundala z krku svůj poslední majetek a práskla s ním na stůl: „Vsázím svou zlatou bullu!“

Zlatou bullu nosily na řetízku všechny děti ze vznešených římských rodů. Byla to veliká vzácnost, věřilo se, že zajišťuje dětem ochranu bohů a děti ji odkládaly až po dovršení dospělosti.

V taverně to zašumělo vzrušením.

„Vždyť to má cenu nejmíň sto sesterciů!“

„A to je čtyři sta assů!“

Glabrio se radoval. „Děcka bláznivý... heheé... vsázím teda deset sesterciů!“

Hodil a vítězně se usmál nad pomyšlením, že získá jejich zlatou bullu :

„Pět bodů!“

„Julie, skus štěstí, je to a tobě...“ zašeptal prosebně Quintus. Julie vzala kalíšek s kostkami. Ruce se jí třásly, když do něj šeptala:

„Jupiter, optimus, maximus... Jupiter optimus maximus... Veliký Jove, dej nám vítězství...“ Podívala se na Quinta, pak na Marka a hodila. Všichni napjatě sledovali, jak odkrývá kelímek.

Jeden-dva-tři-čtyři-pět-šest!

„Hurá! Máme vrh Venuše!“ zavýskla Julie, vyskočila ze židle a začali se s kamarády radostně objímat. Glabrio nevěřícně zíral.

„Nandali ti to, co?“ šťouchali do něj chlapi.

Přála bych vám vidět ten nepopsatelně nasupený výraz, když Julie, Quintus a Marcus shrabovali jeho sestercie. A ještě jim dlužil za jejich sázku! Dostali nazpět všechny své věci, a k tomu plno peněz. Julie se šťastně usmívala. To se ovšem nedalo říct o rozruženém Glabrionovi. Ten se nehodlal vzdát a hřímal, že chce své peníze zpátky, že jsou to podvodníci. „A to zase ne, Glabrione, tady se bude hrát poctivě! Ty peníze jim patří!“

ozval se jeden obrovitý chlap v červeném plášti. Glabrio viděl že s podvody nepořídí ale své peníze chtěl získat stůj co stůj. Přestal se tedy zabývat nějakými assy a hra dostala rychlý spád „Vsázím dvacet sesterciů!“
Quintus neváhal a vsadil jich ještě o deset víc.

Oded' se malým hráčům začalo dařit. Házela vždycky jenom Julie a celá taverna zírala jako tele na nové vrata, protože to tu ještě nezažili, aby za tak krátký čas padalo tolik Venuší! Glabrio už si zoufal. Zatímco mu na stole zbývalo jen pár mincí, u Julie se kupila celá hromada jeho věcí a mincí, vše od měděných assů přes stříbrné sestercie a zlaté denarie, až po plné amfory s vínem. Když už neměl žádné věci, co by vsadil a nikoho od koho by si půjčil, vsadil svého koně! A pak dva sudy vína, vůz a když už to všechno prohrál, byl už tak vzteky bez sebe že zařval:

„Vsázím svůj byt v insule!“

Kamarádi na sebe vyděšeně pohlédli.

„Byt?! Ale když to prohrájeme tak to abychom radši prchli z Říma...!“ strachovala se Julie. „Ale Julie,“ uklidnil ji trochu Marcus „Budeš házet zase ty...“

„Jo“ řekl Quintus „A to by bylo, abychom to nevyhráli!“

KOMIKSY A KRESLENÉ SERIÁLY

Přístav volá aneb Modrý život Jiřího Dražana

Článek připravil Martin Štulla

Informace čerpány z internetových stránek spjf.cz a albatrosmedia.cz

Komiksové zpracování jedné z nejslavnějších knih Jaroslava Foglara si počkalo na své vydání až do roku 2014. Scénář komiksu na námět knihy J. Foglara vytvořil a celá komiks nakreslil známý „foglarovec“, znalec a obdivovatel díla „Jestřába“ - Milan Teslevič.

Přístav volá (původně Modrý život Jiřího Dražana) je první kniha Jaroslava Foglara. Byla vydána v roce 1934 nakladatelstvím Melantrich poté, co vyhrála soutěž o nejlepší knihu pro mládež.

85 let od vydání knihy Přístav volá
20 let od úmrtí autora Jaroslava Foglara
5 let od vydání komiksu Modrý život ...

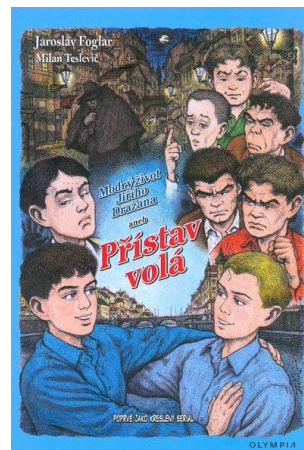

foto: iolympia.cz

Jiří Dražan je hoch toužící po dobrodružství a výjimečném přátelství. Jak se zdá, nic malého.

Na začátku příběhu doufá, že mu únik z šedi obyčejného života poskytne nové kolo, na které si dlouho šetřil. Bohužel, v okamžiku, kdy má částku již téměř naspořenou, jeho snahy přijdou vniveč, když musí peníze postoupit strýci. Vydává se tedy na cesty do staré čtvrti, zvané Přístavní. Při jednom z náhodných setkání potká zajímavého chlapce, který splňuje Jiřího představy o přátelství. Jejich setkání je však jen letmé.

Později, už při cílené výpravě do Přístavní čtvrti, za tímto chlapcem, se Jiří seznámí s partou kluků, která mu prozradí, že Vilemínův otec je špatný člověk, a proto jej neustále pronásledují. Jiří se, v nezměrné touze po dobrodružství, nechá vtáhnout do činnosti bandy, jež vyvádí všelijaké podivné kousky, třeba i za hranicí zákona, skrývané pod rouškou vzrušujícího dobrodružství. Jednou z nejhorších jejich akcí se ukáže pokus o loupež ve sportovním klubu, kdy Jiřího, ač se akce původně účastnit nechtěl, téměř dopadnou. Což je další trhlina ve vztahu k partě a chvíli s ní přeruší styky.

Při další cestě s partou za Vilemínem dojde k tomu, že Jiří – z části i kvůli zášti z obdivu k Vilemínovi, jej sám udeří, což si později vyčítá. Nakonec se samotnému Jiřímu podaří Vilemína přece jen zastihnout a v jejich rozhovoru se ukáže, že hoši z bandy osočovali Vilemínova otce neprávem. Nachází v sobě vnímavé kamarády, kteří jakoby k sobě dlouho hledali cesty. Dokonce mu Lád'a vyjeví svůj vynález. Pravidla života, jež mají svému uživateli dopomoci ke kvalitnějšímu, a šlechetnějšímu životu Modrému životu. Aby v jeho žilách kolovala modrá krev.

Žel, i přesto, že se jejich přátelství postupně naplňuje, blíží se jeho neodvratný konec. Vilemínův otec se musí kvůli práci odstěhovat za hranice a rodinu bere samozřejmě s sebou. Jiřímu tak zůstanou jen vzpomínky na přátelství a právě onen Modrý život – deset pravidel, jak se stát lepším. Loučení je bolestivé, ale Jirkovi zůstává vzpomínka na věrného kamaráda a na "Modrý život". A také díky odstěhování Ládi ocení přátelství s Tondou Pazderou.

obrázek: iolympia.cz

Ze života ...

Hany

Článek připravila Gabriela Monte
Vlastní autorská tvorba redaktorky

Hanýsek byl moje první velká koňská láska a můj skvělý učitel. Patří k těm, na které se nezapomíná. To málo, co jsem zatím pochytila, mě naučil právě on. Jako shagia arab byl velice inteligentní a muselo se s ním pracovat opravdu s citem. Pokud jste toto dodrželi, získali jste věrného přítele. V létě když jsem spala s koníky na pastvině, pásal se celou noc okolo mně a hlídal, aby mě ostatní koně nerušili. Byl to můj ochránce.

Chodili jsme spolu na nedalekou louku, já si vždy sedla do trávy a Hany se na dlouhém vodítku pásal okolo mně. Jednou mi na hlavě přistál trs trávy, a když jsem k němu vzhledla, Hanýsek dělal jako že on nic. Řeknete si, náhoda. Ano, pokud to ovšem neudělá ještě třikrát za sebou. Začala jsem ho lehce chytat za nohy a on byl celý šťastný, že se mu věnuju. Vždy jakoby nožku odtáhl, a když jsem stáhla ruku, vrátil ji zpět a dožadoval se pozornosti. Bylo nám spolu fajn nikde nikdo jen my dva. Když jsme spolu běželi po louce, museli jsme vypadat velice komicky. On se svou elegancí a já obtloustlá a neohrabaná. Ale bylo mi to fuk. Jednou když jsme šli z louky, potkali jsme dva chlápky, kteří se mně ptali na cestu do nedaleké vesnice. Hany byl celou dobu schovaný za mnou a na oba kolemjdoucí vykukoval.

Na spodní části ranče byl postavený trail a na něm mimo jiné i příkop. Dlouho jsem k němu s Hanym chodila, ale přejít ho, se nám stále nedařilo. Monte jednoho dne rozhodl, že na noc bude pouštět koně právě sem a aby donutil Hanyho přejít příkop, udělal průhon právě přes něj. A nic. Hany raději na pastvinu nešel a stál za příkopem. Až jednou, ani nevím, jak mě to napadlo, se nám zadařilo. Byla jsem tenkrát na ranči sama. Monte ho jsem vyslala na vandr a jak jsem tam tak seděla, přišel nápad. Vzala jsem sušený chléb a rohlíky a vyzbrojená foťákem jsem vyrazila k příkopu. Koně se pásli dole, jen Hany stál za příkopem a nešel. Udělala jsem cestičku z chleba a rohlíků přes celý příkop a ono to zabralo. Hanýsek opatrně začal přistupovat stále blíž, až najednou měl přední nohy dole a natahoval se za chlebem na druhé straně. Chuť vyhrála a Hany prošel na druhou stranu. Tam slupnul chleba a běžel ostatním říct, jaký je hrdina. Od té doby ho procházel bez strachu, že by ho snad mohl ten příkop sežrat.

Když konečně zdolal příkop, dalo se říct, že všechny překážky trailu zvládal na výbornou. Velice rychle však přišel na to, že čím rychleji je zvládne, tím rychleji bude beze mně. A tak pokud jsme šli zdolávat trail, Hanýsek dělal, že nechápe, co po něm chci. Když jsme šli třeba na lávku, Hany jí nejdřív zkoumal a pak na ní položil nohu. Po mé pochvle ji ale opět stáhl dolů. Toto opakoval několikrát, než uznal, že už by měl poslechnout a na lávku vyšel. Jak už jsem psala, byl skutečně velmi inteligentní a taky pěkně mazaný. Musím však také uznat, že kam jsem vešla já, šel on taky. Tenkrát celý víkend stavěl Monte s Tvrdákem překážku, s tím že nám všem dá pěkně zabrat, než jí se svými koníky zvládneme. Mezi dvěma vysokými kůly byla zavěšená plachta. Bylo potřeba přijít s koněm k plachtě, na jedné straně ji rozvázat a pak projít i s koněm na druhou stranu. Jako první šel na věc Monte se Savanou a žádný problém se nekonal. Savana to prošla ani nemrkla. Pak to šel zkusit Tvrdák s Viktorou. Vikuška sice trošku váhala, ale nakonec to prošla bez větších potíží. Všichni nakonec čekali, že největší potíže budeme mít my dva s Hanym. Musím říct, že i mě překvapilo, s jakým klidem to Hany zvládl. Byl prostě nejlepší.

Protože Hany nebyl náš, když došlo na stěhování z ranče, nešel s námi. Jeho majitelka ho ustájila jinde. O jeho cestě do nového domu už jsem psala.

Hanýsek už se dlouho prohání po nebeských pastvinách a já doufám, že se tam má líp než tady dole. Navždy zůstane v mém srdci a mých vzpomínkách. Ty mi nikdo nevezme.

Krajová jídla

Dnes z Ústeckého kraje

Článek připravila Věra Melicharová

Informace čerpány z internetových stránek regionalnipotravina.cz a varimeahrajemesispenny.cz

Litoměřický závitok

- ✓ 4 plátky vepřové kýty po asi 120 g
- ✓ hladká mouka
- ✓ sůl
- ✓ 200 g párků
- ✓ mletý pepř
- ✓ 200 g kysaného sterilovaného zelí
- ✓ 2 lžíce oleje

Plátky masa důkladně naklepejte, osolte a okořeňte. Rozložte na ně sterilované zelí, přidejte párek, zabalte a vzniklý závitok upevněte párátky. Závitky obalte v mouce a zprudka opečte na oleji. Poté podlijte a zvolna duste. Z měkkých závitků odstraňte párátko. Výpek osmahněte, odstraňte přebytečný tuk a podlijte malým množstvím vývaru nebo vody. Krátce povařte a podávejte nejlépe s brambory.

Pivní maso

- ✓ 500 g vepřového masa
- ✓ ½ l piva
- ✓ 1 lžíce strouhaného chleba
- ✓ 1 lžička drceného kmínu
- ✓ sůl

Maso nakrájejte na kostky a vložte do hrnce. Osolte a posypte strouhaným chlebem a kmínem. Promíchejte a zalijte pivem. Duste, dokud není maso měkké. Nejlépe chutná s čerstvým chlebem a sklenicí vychlazeného piva.

3. část

Článek připravil Martin Štulla

Informace čerpány z internetových stránek garaz.cz

Ferrari

Logo značky Ferrari obsahuje italskou trikolóru na vršku, písmena „S” a „F” znamenající Scuderia Ferrari, žlutý podklad symbolizující barvu města Modeny a hlavně vzpínajícího se hřebce uprostřed. Ten byl původně namalován na letadle italského bojového pilota z první světové války. Po jeho smrti v roce 1918 nabídla jeho matka použití koně Enzovi Ferrarimu. Hřebec v emblému mu měl podle ní přinést štěstí.

Fiat

Tady je to jednoduché. Logo italské automobilky je vlastně jen nápis, který je zkratkou turínského závodu - Fabbrica Italiana Automobili Torino. Podklad byl dříve modrý, dnes nápis stojí na vínové barvě.

Ford

Logo Fordu se od svého vzniku v roce 1909 prakticky nezměnilo. Zajímavostí je, že se jedná o autentický podpis zakladatele Henryho Forda.

Honda

Jméno automobilky je po zakladateli Soichiro Hondovi. Velké písmeno „H” ve znaku pak není nic jiného než zakladatelova iničiála.

Hyundai

Opět nic složitého. „H” jako Hyundai. To mimochodem v korejštině znamená moderní. Oproti Hondě je ale písmeno nakloněné. Ve znaku je kromě samotného písmena ještě jedna symbolika - logo má vyobrazovat dva lidi, prodávajícího a zákazníka, kteří si podávají ruce.

BRUCHY & KANADY B & K

#6 Bezpečná diskuze

Cesta napříč muzikály

České filmové hudební pohádky 2.

Článek připravila Pavla Štullová

Informace čerpány z internetových stránek wikipedia.org, csfd.cz a fdb.cz

Popelka

Popelka je česká filmová pohádka z roku 1969. Klenot české pohádkové literární pokladnice zná z paměti každé malé dítě. Kdo pohádku četl nebo slyšel v její klasické podobě, ten zná přesně i děj televizního zpracování z roku 1969.

Děj:

Nic nechybí - skromná Popelka (Eva Hrušková), zlá matka (Dana Medřická) i líné sestry (Dana Hlaváčová, Růžena Merunková), hodný tatínek (Ilja Prachař), zoufale zamilovaný princ (Jiří Štědroň), holoubci - kamarádi, tři kouzelné oříšky, tři plesy.. Snad se sluší ještě dodat, že tato černobílá stálice TV programu patří vůbec k prvním pohádkám televizní obrazovky. K její oblíbě určitě přispělo doplnění notoricky známého příběhu písničkami, které kromě holoubků a ústřední dvojice (mimo jiné milostný duet) zpívá hlavně postava potulného loutníky (Jan Tříška), která komentuje dění coby nezávislý pozorovatel a dodává příběhu spád. Autorem hudby byl Angelo Michajlov a písničky jsou dílem Ivo Fischera. Hlavní dvojici v podání mladinké Evy Hruškové a tehdy oblíbeného zpěváka Jiřího Štědroň obklopila režisérka Vlasta Janečková tehdejším hereckým výkvětem vlastní českých (Medřická, Pešek, Beneš).

foto: csfd.cz

Zlatovláska

Zlatovláska je česká televizní pohádka z roku 1973. Scénář napsala a pohádku režírovala Vlasta Janečková. Předlohou byl příběh Karla Jaromíra Erbena. V hlavní roli Zlatovlásky se představila Jorga Kotrbová - ve zpěvu ji zastoupila Jitka Molavcová, Jiříka si zahrál Petr Štěpánek. Hudbu napsal Angelo Michajlov. Pohádka se natáčela na zámcích Sychrov a Červená Lhota.

Děj:

Kořenářka přinese ke králi hada – kdo ho sní, porozumí prý řeči zvířat. Král si nechá hada uvařit svým kuchařem Jiříkem, ale varuje ho, ať nechutná. Jiřík přesto ochutná a i on nyní může rozumět, co si zvířátka povídají. Před králem se ale prozradí, když nalévá víno do sklenice, při tom poslouchá, když si zvířata povídají o zlatovlasé panně, a přelije. Král ho pro onu krásku pošle do světa. Jiřík se vydává do světa. Dostane se až do zámku, kde žije král se svými dvanácti dcerami. Král mu Zlatovlásku dá, když Jiřík splní jeho úkoly. Při plnění úkolů se Jiřík sblíží právě se Zlatovláskou, aniž tuší, že to je ona, a zamiluje se do ní. Jiřík Zlatovlásku odváží ke svému králi. Cesta je pro něj smutná, protože ví, že se na jejím konci bude muset se Zlatovláskou rozloučit. Jiřík je smutný a řekne králi, ať mu dá raději srazit hlavu, protože život bez Zlatovlásky pro něj nemá cenu. Král tak skutečně učiní. A Zlatovláska má na krále jedno podivné přání: chce, aby jí daroval Jiříkovo mrtvé tělo. Král svolí a princezna jde večer do kaple, kde Jiřík leží, aby ho s pomocí mrtvé a živé vody oživila. Král ji tajně pozoruje, a když vidí, jak se Jiřík probouzí k životu, říká si, že vypadá mladší a hezčí. Rád by tak také vypadal a lahvičky kouzelné vody na sebe vylije – avšak neomládne, ale zemře. Pohádka má šťastný konec, Jiřík se stane králem a vezme si Zlatovlásku za ženu.

Honza málem králem

Honza málem králem je česká filmová pohádka žánru hudební komedie režiséra Bořivoje Zemana z roku 1977. V hlavní roli hloupého Honzy se představí Jiří Korn.

Děj:

Honza řečený hloupý by se nejráději celý život válel v teple za pecí. Matka ho posílá do světa, kde na něj může čekat princezna a půl království, a Honza s nevolí jde. Přestože je považován za hlupáka, svým ostrovtipem předčí každého. Převezve trhovkyni i lakomou hospodyní. Na statku se blíže seznámí s líbeznou Maruškou, která mu padne do oka. Ještě předtím ji zbavil neodbytného královského bubeníka, když mu nasadil na hlavu jeho buben. Marušce se Honza také líbí. K práci se staví poctivě a leckdy zdánlivě nemožné úkoly plní bez mrknutí oka. Honza pak skutečně přiměje princeznu k řeči, když ji s pomocí lsti políbí. Trucovitá šlechtična se rozčiluje, jak si obyčejný šupák může dovolit takovou drzost. Pomstí se mu tím, že před králem ze sebe nevydá ani hlásky, a král tak Honzovi neuvěří. Honza společně s bubeníkem propadne hrdlem, oba čekají v šatlavě na stětí mečem či sekerou. Před popravou se na hradě sejde veškerý lid. Honza má poslední přání odsouzence na smrt, a tak ohne princeznu přes koleno a naplácá jí. Pyšná princezna vřeští, co jí síly stačí. Po ostudném výprasku uteče do svých komnat. Král naopak jásá a dohodne se s Honzou na odměně. Tomu stačí plná truhla dukátů a kobyla s povozem. Cestou domů se mu truhlice převrhne a dukáty se z ní sypou na cestu. Sbírají je pilně vesničané a blahořečí mu. Honza ale s prázdnou nepřijíždí, ve světě nasbíral něco cennějšího, zkušenosti.

foto: csfd.cz

Strach má velké oči

Strach má velké oči je československá pohádka z roku 1980 režírovaná Pavlem Krausem.

Děj:

Lesněnka je v lese a dostane se do chýše ježibaby Magi a loupežníka Bujóna. Ježibaba nabídne Lesněnce houbovou polévku, po které Lesněnka ztratí paměť. Ježibaba Lesněnku začaruje tak, aby v ní v noci byla víla, která tančí po lese, a ve dne, aby uklízela jejich chýši. Lesněnku chce zachránit Divobij, který se dostane až do chýše ježibaby Magi. Ta mu nabídne račí polévku, po jejíž sněžení Divobij začne chodit pozpátku. Pak Divobije začaruje do strašidla. Lesněnku se vydá zachránit Chytrolín, který také dojde až do chýše. Ježibaba Magi mu nabídne želví polévku, která Chytrolína zpomalí. Také Chytrolín je pak začarován do strašidla. Lesněnku chce zachránit i drvoštěp Filip, a tak se vydá do lesa. V lese potká dědu, který mu vypráví o tom, že přišel o svůj kouzelný flašinet a Filipovi od něj dá kliku. Filip také skončí v chýši ježibaby Magi. Magi mu nabízí různé polévky, ale Lesněnka, která v tu dobu uklízí chýši, mu naznačuje, že si ty polévky nemá dávat. To rozzlobí loupežníka Bujóna, která si chce dát zabijačkovou polévku a začne se s Filipem prát. Bujón vyhraje, ale Filip má poslední přání, zahrát si na flašinet. Bujón souhlasí a Filip najde dědův flašinet, ke kterému má v kapse kliku. Začne na flašinet hrát, což všechny ostatní v chýši donutí tancovat. Magi i Bujón už jsou unavení z tance, takže Filipovi slíbí, že všechny tři začarované lidi odčarují. Nejprve odčarují Divobije. Potom odčarují Chytrolína, který po Filipovi chce, aby, kdyby viděl nádhernou dívku, ji za ním poslal do města. Nakonec odčarují i Lesněnku. Lesněnka Filipovi navrhne, že by se mohli vzít. Do chýše vtrhne Lesněnčin otec a děda. Když zjistí, co se stalo, souhlasí s tím, aby se Lesněnka za Filipa provdala. Děda spravuje flašinet, protože z něj slyší nějaké divné zvuky, ale Filip mu ukáže, že ty zvuky nevydává flašinet, ale unavená ježibaba a loupežník. Loupežník a ježibaba jsou odvedeni do žaláře a Filipovi je nabídnuto místo nadlesního s tím, že z chýše se udělá hájovna.

Prokletí pocestného

3. část

*Článek připravil Jiří Šulc
Vlastní autorská tvorba redaktora*

„Ne!!! To není možný!!! Ty musíš podvádět, ty parchante!!!“, řval na cizince a bouchal pěstí do stolu tak silně, že se div nerozpadl.

„A jak bych mohl podvádět?“, zeptal se cizinec naprosto klidně. „Karty mít označené nemůžu, protože jsou vaše...“

„Drž hubu!!!“, přerušil ho zas hromotluk, než stačil přednést další obhajobu. „Určitě švindluješ!!! Jak jinak bys vyhrál každou hru už vod začátku?!! To není normální!!!“.

Vesničané v hospodě velmi rychle poznali, k čemu se schyluje. Proto polovina z nich hostinec rychle opustila, zbytek se ještě více přikrčil ke stěnám. Horthas se raději celý skryl za výčepním pultem.

„Hrajete vskutku mistrovsky, přáteli,“ vložil se do věci vůdce bandy „ale musím vás požádat, abyste peníze, co jste vyhrál, vrátil. Jsou to dary od vesničanů nejen místních ale i z dalších osad, jako vyjádření díků za naše udržování pořádku. Jsme sice skromní, nicméně i ochránci bezmocných musí něco jíst.“, zkoušel to na cizince po dobrém.

„Skutečně? A kdo ty lidi ochrání před vámi?“ zeptal se cizinec naprosto bez skrupulí. Nyní nastalo úplné ticho. Nikdo nevěřil, že si neznámý skutečně dovolil říct to, co všichni dobře věděli, ale příliš se báli o své zdraví, než aby to řekli nahlas. A cizinec pokračoval.

„Takových jako jste vy, jsem viděl už stovky. Psů, který vydělávají na strachu a bezmoci druhých.“ Jeho dříve přátelský tón se úplně změnil. Mluvil k nim tím svým hlubokým monotónním hlasem a každého z nich přitom probodával pohledem plným opovržení. Pak si uplivil na zem. „Jste jen všivý banditi, nic víc.“

To už se Burrta prudce zvedl ze židle, až za ním spadla na zem. „Co si to dovoluješ?! Myslíš, že nás vobereš vo prachy a pak nám ještě budeš nadávat?!“ rozeřval se víc než kdy předtím za celý den. Cizinec si ho však nevšímal, rovněž se postavil a mluvil dál.

„Myslíte si, jak ten váš způsob není chytřej a ještě si troufáte říkat tomu vznešeně ochrana. Je mi z vás špatně. Jste ještě horší, než goblini. I když, jak se tak na vás dívám, některý z vás je možná mají i v rodině.“

„Tak to už jsi přehnal!!! Podťte chlapy, rozsekáme ho na kousky!!!“ zavelel celé bandě, která se začala též zvedat od stolu a vytahovat zbraně. Velitel se rozhodl už ho nedržet na uzdě. Nechat cizince za jeho urážky zabít a pak si vzít peníze zpátky bylo přeci jen tím nejjednodušším řešením.

Jenže cizinec na nic nečekal. Ještě než všichni stačili tasit, rychle odskočil dva kroky od stolu a vytáhl z pochvy svůj meč. Pochvu upustil na zem a postavil se do střehu. Pak s ním banditům předvedl několik cvičných seků jen tak do vzduchu. Jeho ruka s mečem se hýbala tak rychle, že to jejich opilé hlavy nebyly schopny vnímat. Na zastrašení většiny z nich to stačilo. Burrta však vytáhl od svého pasu velký dřevěný kyj pobitý železnými hroty, převrátil celý stůl, aby mu nestál v cestě, a s řevem plným vzteku se na cizince vrhl. Ten stál naprosto klidně ve střehu a čekal na jeho úder. Když se k němu velký bandita přiblížil na dosah, rozmáchl se kyjem a vedl prudký úder na mužovu hlavu z pravé strany. Cizinec poslal kyji svůj meč vstříc. Čepel meče zablokovala úder dřevěným kyjem tak lehce, že jeho majitel ani nezaťkolísal. Pak šermíř protočil nepřítelovu zbraň a odzbrojil ho. Kyj přistál na stole u zdi hospody, kde převrhl všechno pití a málem urazil hlavu jednomu z hostů. Bandita chvíli nevěřícně koukal na svou prázdnou ruku. Asi by za okamžik cizince napadl samými vzteky i s ním, ale ten už nečekal na jeho další tah. Udělal rychlý krok dopředu a vši silou udeřil banditu hruškou meče do nosu. Bylo slyšet křupnutí kosti a pak banditův bolestivý výkřik. Instinktivně se chytil za zlomený nos, aby zastavil krev, jež z něj

řinula. Cizinec však nemilosrdně pokračoval v útoku. Když mu došlo, že pouze vlastní silou velkého banditu za zem nepošle, zapíchl meč do podlahy, a popadl nejbližší židli. Toho momentu hned využil vůdce bandy, který rychle tasil svou šavli a ohnal se s ní po cizinci. Ten jen tak tak jeho seknutí židlí zablokoval. Burrta však poznal svou šanci a sáhl si k pasu po noži. Neznámý mu ale nedal šanci tasit. Židli se zaseknutou šavlí zvedl nahoru a vůdce bandy kopl do břicha. Ten vlivem bolesti zacouval dozadu a na chvíli byl z boje vyřazen. Pak cizinec rozbil židli hromotlukovi o hlavu. Ten zavrával a pomalu ale jistě se sesunul k zemi. Vůdce znovu pozvedl šavli k útoku, ve stejnou dobu se však cizinec vrhl ke svému meči, vytáhl ho z podlahy a nastavil jeho čepel do obranné pozice. Zbraně o sebe zařinčely. Horší bylo, že zbytek bandy začal cizince obklíčovat. Takže místo aby vůdce čepel odhodil, chytil ho za ruku, ve které šavli držel. Tu mu zkroutil tak silně, až zbraň pustil. Pak si ho otočil k sobě zády a přiložil mu čepel svého meče ke krku. Ostatní bandité se zastavili.

„Řekni jim, ať odhodí zbraně!“ poručil ostře. Vůdce si zkusil nenápadně sáhnout k opasku pro nůž, cizinec ho však za to sevřel pevněji a lehce ho do krku škrábl.

„Tak bude to!? Zahod'te zbraně bastardi!“ poručil cizinec banditům. „Nebo se váš šéf bude brzo dusit vlastní krví!“

Bandité chvíli jen stáli a nevěděli, co dělat. Pravděpodobně jim vrtalo hlavou, jestli si dokáží ve svém podnapilém stavu poradit s někým, kdo dokázal zneškodnit dva očividně nejlepší bojovníky v bandě, nechali-li by svého vůdce zemřít.

„Na co čekáte pitomci, zahod'te ty zbraně!“ poručil velitel nakonec. Všechny meče a nože tak se zařinčením přistály na podlaze.

„A teď všichni ven! A rychle!!!“ poručil neznámý, a celá banda se tedy začala přesouvat k východu z hospody. Burrta se jim podařilo tak napůl probrat. Dva muži ho museli podpírat pod rameny, aby se dokázal vyvrávorat ven. Tam konečně přestalo pršet. Když už všichni stáli před hospodou, cizinec se i se svým rukojmím vydal rovněž ke dveřím. Na prahu velitele banditů konečně pustil a přitom ho silně nakopl do zadku, až přistál obličejem v kaluži. Neubráníl jsem se zasmání. Brzy už bylo slyšet cválání koní, jak celá banda opustila vesnici. Neznámý muž celou dobu stál ve dveřích hostince s mečem v ruce, dokud se nevzdálili z jeho dohledu. Pak se vrátil do lokálu, sebral ze země odloženou pochvu a meč do ní vrátil. Když si ho znovu připnul k pasu, pomohl Horthasovi obrátit převrácený stůl zase na nohy.

„Z toho, co jste udělal, budou jen problémy.“ řekl mu Horthas místo poděkování.

Chtěl jsem už sám sejít dolů, když tu sem za sebou uslyšel kroky. Byly to Ella a Arien, Horthasovi dcery. Hluk boje je musel vyděsit, ale když z okna viděli, že banda odjíždí, rozhodli se nejspíš podívat dolů, kvůli čemu byl všechen ten povyk.

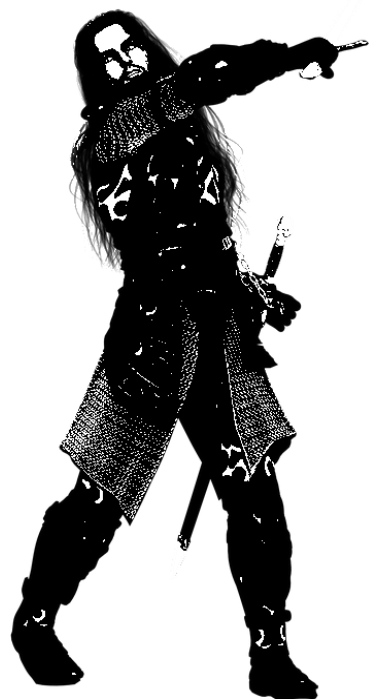
„Proč jsi tady? Co se dole stalo?“ zeptala se mě hned mladší Arien.

„A co se stalo tobě?!“ řekla zase Ella poté, co vyděšeně vydechla. Očividně si všimla mých zad.

„To nic není.“ odpověděl sem, stále vzrušený z představení, které se mi naskytlo.

„No, takhle velký nic jsem dlouho neviděla.“ řekla káravě a obrátila se na sestru. „Jdi dolů pomoci otci, já se postarám o něj.“

Arien přikývla a cupitala po schodech dolů. Ella pohodila hlavou směrem k jednomu z pokojů a hned si to k němu namířila. Já ji bez výmluv následoval. Byla sice mladší, než já, ale stále byla dcerou pána stavení a já jen podruh. Navíc, Ella měla vždycky kolem sebe zvláštní auru autority. Každý znal její vážný pohled a sebejistý postoj, zbraně, které používala vždy, když chtěla prosadit svou. A její téměř majestátní hřívá rudých vlasů tomu ještě více napomáhala. Vše prý podědila po své matce, kterou jsem já nestihl poznat.

Došli jsme do jednoho z pokojů pro hosty, kde jsem ulehl na jednu z postelí na břicho. Elle pak přinesla mísu vody, hadřík a obvazy. Zatímco mi chladila podlitiny vlhkým hadříkem, vyprávěl jsem, co všechno

se dole odehrálo. Celou dobu soustředěně poslouchala a nic neříkala. Až na konci pronesla, „Ten cizinec vypadá nebezpečně. Tu bandu sice zahnal, ale možná je ještě horší než oni. Budou z toho problémy.“ Horthasova dcera očividně přemýšlela podobně jako její otec.

Chápal jsem to. Ve vesnicích na okraji divočiny nikdo nevěřil cizincům. Ať už chodili ozbrojení nebo bezbranní, ať už byli ze srdce království, či jen z vedlejší vesnice, lidé, trpaslíci, elfové, všichni byli podezřelí. A z neznámého muže, který vyhnal bandity z hostince, podezřelost sálala jako horký vzduch z výhně. Také jsem se ho bál. Zvláště poté, co jsem hleděl do jeho očí. Ale zároveň jsem právě z jeho pohledu také získal pocit, že ten člověk není zlý. Místo podezřelý se mi k němu spíše více začínal hodit přídomek tajemný. A něco mě nutilo k tomu se o něm dozvědět více, promluvit s ním. Zjistit, co se skrývá za tím upřeným pohlcujícím pohledem.

Takto jsem si sám pro sebe uvažoval, když v tom se Ella podívala ven z okna a pohrdavě se zašklebila. „No, vždyť jsem to říkala. Jde sem fojt.“

Ano. Budou problémy.

Čtení pro všechny

Pověst o Karlovu mostu

Článek připravila Věra Melicharová

Informace čerpány z internetových stránek pohadky-online.eu

Král Karel IV. byl moudrý a spravedlivý panovník. Když přišel jako mladý princ do Čech, byla to chudá země. I královské město Praha vypadalo neupraveně a nepěkně. A navíc hvězdáři králi předpověděli, že v Praze vypukne požár a také povodeň. Ty že téměř celé město zničí. „Tak to ne!“ rozhodl se král. „Praha nesmí zaniknout. Já město nejen upravím, ale rozšířím je, dám postavit nové domy, krásné kostely, most přes Vltavu. A jestli bude zničena stará Praha, zbude ta nová.“

A hned dal kreslit plány, jak by nové město mělo vypadat. Sám navrhoval, kudy povedou ulice, kde bude jaké náměstí, kde chrám ... Dal vybudovat i hradby – těm se říkalo „Hladová zed“, protože lidé, co na stavbě pracovali, dostávali dost na to, aby hlad neměli. Když byly hradby hotovy, začal král uvažovat o mostě přes Vltavu. „Přeji si, aby byl skutečně pevný,“ řekl stavitelům. „Víte, že se řeka zjara, když roztaje snůh, rozvodní. Můj most musí čelit povodním, ať budou jakkoli hrozná. Kameny v mostních pilířích musí držet při sobě, voda je nesmí vymlít.“ „Ale jak to dokázat?“ ptali se stavitelé. Král přemýšlel, pak dostal nápad. „Budeme maltu rozdělovat vejci, tak bude lépe držet.“ Ale vejce na celý most? Tolik jich ve městě nebylo, i kdyby všechny hospodyňky přestaly péci koláče!

„Z celé země budeme svázat vejce do Prahy!“ nařídil král a to se také stalo. Vozy jezdily s křehkým nákladem jeden za druhým. Také ve městě Velvary nařídili páni poddaným, aby přinášeli vejce na stavbu královského mostu. A tehdy nějaký chytrák namítl: „Ale pánové, je takové horko ... což kdyby se vejce cestou zkasila, co pak?“ „No ano, co pak?“ uvažovali radní páni. „Nejlépe bude, když vajíčka uvaříme. Tak se nepokazí ...“

Jak řekli, tak udělali. A panečku, to bylo smíchu, když ta vejce natvrdo dorazila do Prahy. S takovými se přece malta rozdělat nedá! Velvarkým se pro tu chytrost všichni smáli, a nejvíc asi zedníci, co vařená vejce solili a zajídali chlebem. Ale čerstvých vajíček bylo také dost a zanedlouho most stál -pevný jako skála. Odolal všem povodním, ani ty největší vlny nepodemlely jeho pilíře. Časem na most přibýly krásné sochy a pod ním se objevil kamenný kníže Bruncvík, s divotvorným mečem v ruce a lvem po boku – snad aby most ochraňoval. Je to už dávno, co zemřel dobrý král Karel. Ale jeho město a jeho most stojí stále.

Domácí tvoření

Čísla pro malé počtáře; Hravý rámeček

článek připravila Kateřina Kalendová

Informace čerpány z internetových stránek promaminky.cz

Venku máme ještě únorové počasí, které nás láká k nejrůznějším zimním sportům. Lyžování, bobování, koulování, bruslení... Zní to báječně, ale rychle u toho promrzne.

A co je lepšího, než si sednout s šálkem horkého čaje? Přidat k tomu tvořivost, trošku zručnosti a něco si společně vyrobit.

Čísla pro malé počtáře

Co je k tomu potřeba?

tvrdší karton, víčka od pet láhví, lihový fix, lepidlo, nůžky, list papíru

Postup:

- 1) Z kartonu vystříháme rovnoměrné obdélníky
- 2) Doprostřed každého napíšeme jednu číslici
- 3) Z papíru vystříhneme kolečka o velikosti víček a přilepíme
- 4) Taktéž na každé napíšeme číslici
- 5) Čísla skládáme na obdélníky
- 6) Pravidla této "hry" si můžete utvořit podle vaší fantazie

Hravý rámeček

Co je k tomu potřeba?

nanuková dřívka, vteřinové lepidlo nebo tavnou pistolí, dekorace dle výběru (např. plastové kytičky, berušky, korálky, mašličky, třpytky)

Postup:

- 1) Dřívka poskládáme do požadovaného tvaru
- 2) Postupně k sobě všechny slepíme
- 3) Rámeček ozdobíme zvolenými dekoracemi
- 4) Ze spodní strany k dřívům přilepíme obrázek/diplom/fotku

Básničky

pro všechny lidičky

Sněhuláček

Článek připravila Jana Koláčková
Vlastní autorská tvorba redaktorky

Sněhuláček malý venku hlídá,
kampak se dnes asi vydá?
Do parku, či do lesa?
Čeká na další vločku, která z nebe klesá.

Zima je všem kolem,
občas by bylo fajn být sněhulákem,
tolik toho slyší a vidí,
občas se něčemu diví.

Po cestě kamarády potkává,
zvesela na ně mává,
v parku si hrají na ledovém hřišti,
velkou radostí si piští.

S kamarády je větší sranda,
je to správná banda,
vyhráli si dlouho do večera,
stejně jako tomu bylo včera.

BRUCHY & KANADY

#5 Časová anomálie

POVÍDKOVBRANÍ

Ztracená

*Článek připravila Lucie Volková
Vlastní autorská tvorba redaktorky*

Paradox začíná ve chvíli, kdy si myslíte, že něco znáte a zanedlouho zjistíte, že nevíte vůbec nic. Vím, že nic nevím. To si tak kráčíte svým životem a myslíte si, že máte daný směr a cíl, jste si jistí. A pak čím dál a hlouběji jdete, najednou pěkně narazíte a musíte se vrátit, zrekapitulovat chyby, spočítat ztráty a zisky a začít znovu. Legrační bývá to, že si občas chcete svou cestu zkrátit, tak si vymyslíte zkratku a svěhlavě jdete. Ne vždy je však taková zkratka krok vpřed. Ba naopak. Ačkoliv nám tyhle zkratky dávají tu největší cennost a tím je poznání. Bez těchto životních zkratek a zádrhelů bychom nevěděli čeho si vážit. A nakonec dojdete k tomu, že cílem je cesta, kterou jdete, ať klidně trvá milion let. Metaforou se mi stala událost, kdy jsem se jako dítě ztratila na místě, o němž jsem byla přesvědčená, že to tam fakt znám. Byla jsem na omylu a z omylu jsem se poučila.

Takovou zkušeností jsem si prošla ještě ve věku základní školy. Přijela teta se strejdou na návštěvu z jiného kraje a chtěli se projít. Šla jsem s nimi. Žiji v Jeseníkách mezi roztomilými kopci a mám tu to projito křížem krážem. Autem jsme přijeli na menší kopeček jménem Přemyslov v Nových Losinách, odkud jsme kráčeli pěšky na Tři kameny. To jsou tři vyklany posazené na sobě, na které se dá vylézt a prohlédnout si třeba vrtule na Ostružné, Praděd – největší bod Jeseníků, a když je dobrá viditelnost, tak i Králický Sněžník. Vycházka nahoru se táhne asi tři kilometry serpentínami. Byla jsem tam nespočetněkrát, takže cestu jsem znala, alespoň jsem si to myslela.

Nahoře jsme udělali pár fotek. Zpáteční cesta mi připadala dlouhá a nudná. Já si vzpomněla, že když jsem šla takhle s dědečkem, kterému se u nás přezdívá horský průvodce, vybočil z cesty a šli jsme lesem. Zkratkou. Nešli jsme serpentínami, ale přímo rovnou za nosem. Tak jsem tetě a strýcovi nabídla, jestli nechtějí jít se mnou, že tu znám zkratku. Od obou byla odpověď záporná. A já tedy: „Sejdeme se u auta. Budu tam na vás čekat.“ A chlámala jsem se.

Šla jsem lesem. Šla jsem dlouho. Po chvíli mi to připadalo divné, dle mého pocitu jsem měla už dávno z lesa vyjít. Nezbyvalo mi než jít pořád kupředu. Vrátit jsem se nemohla, protože jsem se už nedokázala zorientovat. Tak jsem šla stále a stále vpřed a najednou jsem vrazila do plotu.

„Cože?!“ Plot se táhl po celé ploše, kam jsem jen dohlédla. Chvilku jsem se smála, že to není možné. Po čase bezmoci jsem začala panikařit, protože mi docvaklo, že jsem fakt v pasti. Brečela jsem a promítala si cestu, kterou jsem šla minule s dědou. Neměla jsem u sebe telefon a začalo se stmívat. Jak jsem řekla, vrátit jsem se nemohla, protože jsem se nemohla v lese zorientovat, kde strom od stromu je stejný. Představovala jsem si, jak mě všichni hledají a jak budu muset přenocovat v hustém lese v takové zimě. Představovala jsem si, jak nade mnou krouží vrtulník s termovizí. Uklidňovala jsem se, abych zachovala chladnou hlavu a vymýšlela, co bude dál. Prosila jsem pána Boha... V nejtěžších chvílích, kdy si člověk myslí, že je na pokraji všeho a že nemá další možnost, se začne modlit a to třeba, i když je nevěřící. Zajímavé.

Najednou mi blesklo hlavou. „Vždyť je zima přece. A je napadeno trocha čerstvého sněhu. No jooooooooo!!!! Já se můžu vrátit nazpět po svých vlastních stopách!“ Neváhala jsem a upalovala, co mi síly stačily. Nevím, jak dlouho jsem stála v breku u toho plotu, než mi to došlo, ale pár desítek

minut to asi bylo. Nedokázala jsem si vysvětlit, kde se plot vzal. Šla jsem snad jinou cestou než tenkrát s dědou nebo je plot postaven nově? Tuhle odpověď jsem se nikdy nedozvěděla. Neptala jsem se, protože jsem se styděla.

Snad jsem dolů k autu i utíkala. Viděla jsem z dálky, jak na mě čekají. Jak mě uviděli, nastoupili do auta a odjížděli. „Cože? To jako fakt?“

Vysvětlila jsem si to jako svůj trest, za to, že tam na mě museli čekat, a že jsem se nedržela cesty s nimi. Takže místo šesti kilometrů jsem ten den nachodila asi dvacet.

Tady je krásná ukázka toho, jak mysl může být velice záludná a zavádějící...Někdy je dobré se svých přesvědčení vzdát a nevymýšlet si zkratky, i když vám cesta může připadat nudná a dlouhá. Každá cesta má svůj důvod.

CO, KÓY, KÓE, JAK ...

**SLAVNOSTI KONÍ,
HISTORIE A ŘEMESEL
KUKS 2019**

neděle 30. června 2019
9 - 17 hod.

www.slavnostikonikuks.cz

Kde v roce 2019 potkáte Absolventskou vizitku Miniškolička práskání bičem?

3. března
Masopust - Skanzen Kouřim

20. dubna
Velikonoce na statku - Bar. dvůr Borotín

18. května
Pohádková cesta - České Budějovice

8. června
20. Hornické slavnosti - Rudolfov

30. června
Slavnosti koní, historie a řemesel - Kuks

3. srpna
Bitva na Winterbergu - Vimperk

23. března
Josefínský jarmark - Slaný

27. dubna
Středověká bitva - Libušín

25. května
Dětský den - Horní hrad

21. - 23. června
Slavnosti pětileté růže - Č. Krumlov

13. - 14. července
Borůvkobraní - Borovany

A ŘADA DALŠÍCH...

Další akce jsou průběžně doplňovány na našich internetových stránkách, řada akcí po celé republice je ještě rozjednána.

Další informace získáte na emailu

keltoviny@seznam.cz

www.keltoviny.cz - www.facebook.com/keltoviny

Dále Vám můžeme nabídnout náš projekt
Práskání bičem napříč časem pro letní dětské tábory.
Vydáváme i internetový časopis, do kterého přijmeme plakát
či pozvánku na Vaše akce zcela zdarma.

prádivý příběh DARWIN

Biologická (r)evoluce

1825

Nestaráš se o nic jiného než o střelení, psy a chytání kryš. Budeš pro ostudu sobě i celé rodině!

Jeden z největších přírodovědců všech dob v dětství na génia zrovna nevypadal. Škola ho nebavila a otec o jeho budoucnosti silně pochyboval.

1827

Přitom s ním měl velké plány. Původně z něj chtěl mít lékaře. Toto povolání se v rodině dědilo - lékařem byl Charlesův děda, otec i starší bratr. V šestnácti ho proto poslal studovat do skotského Edinburghu. Ale Charles nesnesl pohled na krev, a navíc ho studium k smrti nudilo, takže školu po dvou letech opustil.

Studente, podejte mi pilku na kostil!

UPS

Pátý den stvořil Bůh hmyz, ptactvo a ryby...

Otec se tedy rozhodl, že Charles bude knězem, a poslal ho studovat do Cambridge. Charles se nebránil. Byl v té době velmi zbožný a mezi kněžskými byla řada amatérských přírodovědců, kteří výzkumem přírody velebili stvořitelovo dílo. Charles si plánoval, že bude také takový.

Táta mě přerazí! Má takovou výbušnou povahu.

BUCH!

1822

Přírodověda ho odjakživa zajímala. Už ve třinácti měl se starším bratrem na zahradě chemickou laboratoř, kde se naučil správně po vědecku experimentovat.

1830

Na studiích ho ovlivnila řada učenců, někteří se mu stali přáteli na celý život. Přečetl mnoho knih, podnikal výpravy do přírody, navštěvoval muzea, bádá, vášnivě se zamiloval do sbírání brouků. Jeho tehdejší dívka Fanny to s ním neměla lehké.

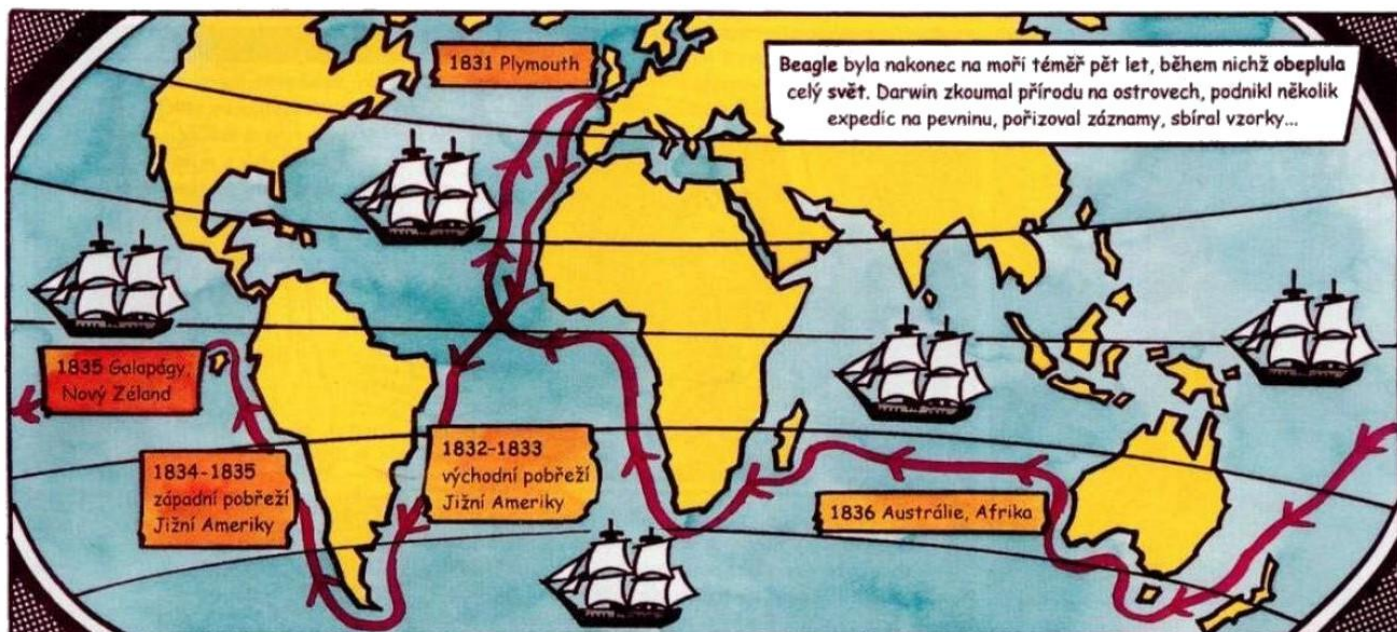
Musíš si, miláčku, vybrat. Buď já, nebo ty potvory.

Tos mi tedy nasadila brouka do hlavy. No nic, jdu na střevlíky

27. prosinec 1831

Sbohem, Anglie!

Školu dokončil jako desátý nejlepší ze 178 studentů. Náboženská nauka mu při zkouškách šla lépe než matematika nebo fyzika. Knězem se však nikdy nestal, čekala ho jiná kariéra. V roce 1831 dostal nabídku plavit se na palubě lodi Beagle jako přírodovědec k břehům Jižní Ameriky.

Beagle byla nakonec na moři téměř pět let, během nichž obeplula celý svět. Darwin zkoumal přírodu na ostrovech, podnikl několik expedic na pevninu, pořizoval záznamy, sbíral vzorky...

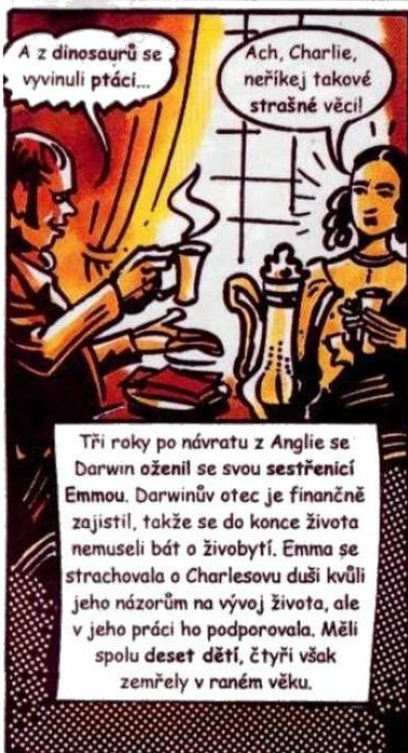

Objevil fosílie vyhynulých zvířat a mořské lastury vysoko v horách. Pozoroval nepříbuzné druhy se shodným tvarem těla, jímž se přizpůsobily prostředí. Všiml si drobných rozdílů mezi druhy na blízkých ostrovech, z nichž na každém panovaly trochu jiné podmínky. (Pověstné jsou tzv. Darwinovy pěnkavy z Galapág, které se z jediného jihoamerického druhu vyvinuly do několika ostrovních druhů.)

Pod dojmem svých pozorování se přidal na stranu těch, kteří tvrdili, že Bůh nestvořil vše živé během několika dnů před šesti tisíci lety, jak hlásali zastánci doslovného výkladu bible, ale že se život neustále vyvíjí. Jen stejně jako ostatní ještě neměl ponětí, jakým způsobem tento vývoj probíhá.

Krásný list, Evo! Je od Versaceho!

A z dinosaurů se vyvinuli ptáci...

Ach, Charlie, neříkej takové strašné věci!

Tři roky po návratu z Anglie se Darwin oženil se svou sestřenicí Emmou. Darwinův otec je finančně zajistil, takže se do konce života nemuseli bát o živobytí. Emma se strachovala o Charlesovu duši kvůli jeho názorům na vývoj života, ale v jeho práci ho podporovala. Měli spolu deset dětí, čtyři však zemřely v raném věku.

Už na palubě Beagle se u Darwina projevil vážné zdravotní problémy, které ho s přestávkami trápily celý život. Trpěl nevolnostmi, bolestmi hlavy a srdce, závratěmi... Emma o něj pečovala s obětavostí přímo andělskou.

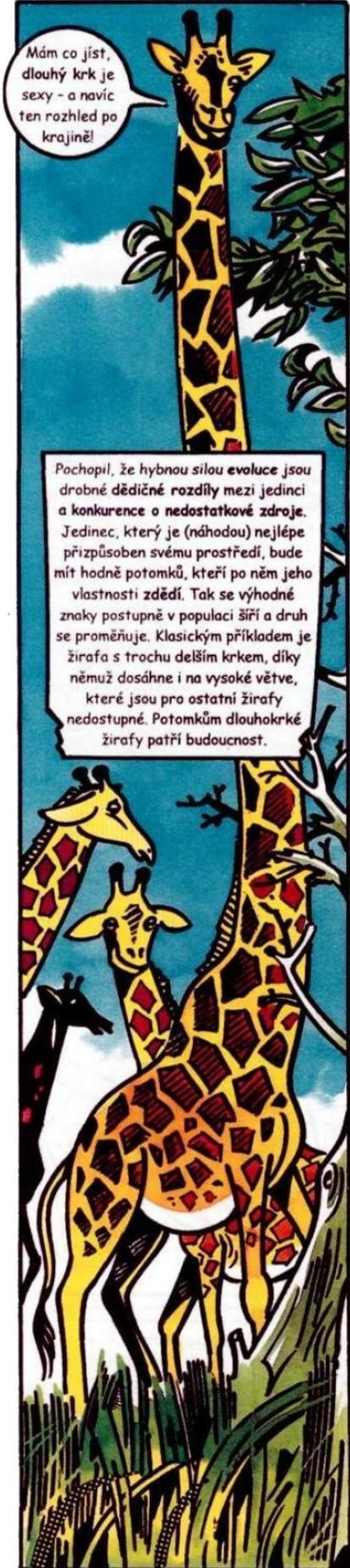
Musíte mě kreslit i ve chvíli, kdy se necítím zrovna nejlépe?

Pardon

Darwin přemýšlel o svých zážitcích z plavby kolem světa, chodil pozorovat opice do zoo a postupně se mu v hlavě rodila nová teorie vysvětlující děje v přírodě.

Co koukáš? Nedám!

Mám co jíst, dlouhý krk je sexy - a navíc ten rozhled po krajině!

Pochopil, že hybnou silou evoluce jsou drobné dědičné rozdíly mezi jedinci a konkurence o nedostatkové zdroje. Jedinec, který je (náhodou) nejlépe přizpůsoben svému prostředí, bude mít hodně potomků, kteří po něm jeho vlastnosti zdědí. Tak se výhodné znaky postupně v populaci šíří a druh se proměňuje. Klasickým příkladem je žirafa s trochu delším krkem, díky němuž dosáhne i na vysoké větve, které jsou pro ostatní žirafy nedostupné. Potomkům dlouhokrké žirafy patří budoucnost.

1842

Přátelé mě budou mít za blázna, ateisté mé práce zneužijí k popření Boha, církve mě zavrhnou...

Teorii o vzájemné příbuznosti všech druhů a o jejich postupném vývoji Darwin v hrubých rysech dokončil už roku 1842, váhal však s jejím zveřejněním. Věděl, jaký poprask by vyvolal. Sepsal si dokonce seznam důvodů, proč raději ještě počkat.

1846

Cítil, že potřebuje více důkazů. Vrhł se na studium vilejšů (přisedle žijících mořských koryšů). Většina lidí nechápala, co vidí na zvířatech, která nejsou ani trochu roztomilá, nedají se vycvičit a nejsou k jídlu. Ale většina lidí také nikdy nevmyslela nic, čím by si zasloužila hlavní roli v komiksu.

Vilejší, slimejší, havět z ďáblový dílny!

1851

Když jeho desetiletá dcerka Annie zemřela na tuberkulózu, Darwin se rozešel s Bohem. Jeho existenci nepopřel, pouze se jím přestal zabývat. Pro svůj osobní život ani pro pochopení světa jej už nepotřeboval.

Tímhle jsme my dva spolu skončili!

1855

Dopisoval si s chovateli všech možných zvířat a vyptával se jich na jejich zkušenosti se šlechtěním. Později se sám stal nadšeným chovatelem holubů, na nichž testoval svou teorii o proměnách druhů.

Zkoumám ptáky, a zvlášť holuby.

Darwin & Wallace: New theory of evolution

1858-1859

Roku 1858 se na Darwina obrátil Alfred Russel Wallace, zkoumající přírodu Malajsie a Indonésie. Poslal mu k posouzení svou práci o vývoji druhů. Darwin byl v šoku: Wallace přišel s podobnou teorií jako on. Co teď? Oba učenci nakonec své práce zveřejnili společně ve stejném časopise. Wallace bez problémů uznal, že Darwinova teorie je starší a jde více do hloubky. Rok nato ji Darwin rozpracoval v dnes slavné knize O vzniku druhů přírodním výběrem. Jedni ji napadali jako rouhání, druzí ji velebili jako první vysvětlení dějů v přírodě, které má hlavu a patu.

Dva gentlemani se vždycky domluví.

Je mi ctí, kolegal!

1860

Rok po vydání knihy se v Oxfordu konala veřejná debata, v níž se střetli zastánci stvoření světa s evolučními revolucionáři. Za první stranu bojoval hlavně biskup Wilberforce, za druhou stranu Thomas Huxley, přezdívaný Darwinův buldok. S biblí v ruce se do diskuse zapojil i Robert FitzRoy, bývalý kapitán Beagle.

A potomkem opice jste z otcovy, nebo z matčiny strany?

Za svůj původ se nestydím. Styděl bych se, kdybych odmítal uznat vědou zjištěná fakta.

Naslouchejte božím slovu!

biskup Wilberforce

Thomas Huxley

Robert FitzRoy

1866

S plnovousem si připadám tak nějak důstojněji.

V roce 1866 si Darwin nechal narůst plnovous, čímž radikálně změnil svou image. Nepoznávali ho ani nejbližší přátelé. O pět let později publikoval důležité práce o původu člověka (další skandál) a o roli pohlavního výběru (jímž vysvětlil například „neužitečný“ paví ocas nebo jelení paroží). Zemřel 19. dubna 1882 se záviděníhodným pocitem, že jeho životní dílo je završeno.

Pocházíme z opice? Drahý, doufejme, že to není pravda. A pokud to pravda je, modleme se, aby to nevešlo ve všeobecnou známost.

Darwinova teorie nadělala spoustě lidí těžkou hlavu. Například žena biskupa z Worcesteru pochopila, že po Darwinovi už svět nebude takový jako dřív.

Přání se jí nevyplnilo, Darwinova teorie přírodního výběru je dnes základem našeho chápání živé přírody. A o blízké příbuznosti člověka s ostatními primáty není díky pokrokům genetiky nejmenších pochyb.

Konec

Keltoviny

Internetový časopis

Práskání bičem napříč časem

Miniškolička práskání bičem

Zážitekový kurz práskání bičem

Vydává spolek KELTOVINY, z.s.; České Budějovice.

Redakční rada a dopisovatelé:

Martin Štulla (šéfredaktor), Pavla Štullová, Věra Melicharová, Gabča Monte, Jiří Havlis, Lucie Volková, Lucie Malingerová, Lukáš Vokoun, Tereza Jílková, Renáta Waldmann, Jiří Vítovec, Kristýna Strnadová, Jiří Šulc, Jana Koláčková, Monte Alamo, Lucie Lamačová, Daniela Knyplová, Kateřina Kalendová, komiks Bruchy a kanady (píše Fox, kreslí Nyemi) ...

Použité fotografie a ostatní obrazový materiál:

*Titulní strana: Patrik Rosecký; poslední strana: Pavla Štullová
Ostatní fotografie jsou přímo se jménem autora v textu*

Uzávěrka dalšího čísla 15. dubna, další číslo vyjde 27. dubna.